

Nellikümmend aastat ollen ma sedda hoid-nud kui omma keige kallimat warra, ja se on mulle rõmustamist saatnud mitmel fibbedusse aial; sepärrast ollen ma mõttelnud, et se ka minnust meie poia Hinrefuse piddi jáma, kui Jummal tedda sõast ellusalt tagasi aitab. Sinna tahhad, et ma sedda pean ärra andma." Siis ta hoidis omma armast ramatut kahhe käega finni, watas hälleda mellega se peale nago parrema sõbra peale wadatakse lahkumisse tunnil.

„Jah," ütles naene, „küllab se on, ogga meie hääda on suur! kui ial füssagilt abbi lota olleks!"

„Wata Marrike," ütles wanna, „si on mo issa issa omma käega kirjotand oasta ja fu-pärwa, missal mo issa sündinud; si on minno ja mo wendade sündimisse oiad ülles-pandud, ja siin ol on fa se pááw üllewel, missal meie pühhas foias altari ees ennast armastusses teine-teisele tootasime, ja siis on siin kirjotud meie laste sündimisse pâ-

wad, kellest nelli jo Issanda jure läinud. — Kas sa siis tahhad nende mállestust minno käest ärrawöita?"

„Ei mitte!" ütles Marri jálle ue nutoga, „jägo sulle, mo kallis, sinno ainus süd-dame rõõm kurwastusse aial, ma tahhan sinnoga nälga fannatada, — so piibli ramat jägo sulle!" Siis rákis Marri, ja läks pissofesse oue aeda üksi nutma. Agga Mart watas tedda tagga ja ütles isseenenes: „Sa ustav hing, kes sa keif ello murret armastussega kannatanud, mul on vallo sinno pár-rast, et sa omma wanna páwade sees nälga pead näggema! Eks ma olle altari ees too-tanud sind toita ja so eest hoolt kando, ja nüüd peafsin sind nälja kätte jätma? Ei! ma tahhan minna, ramato ärramüa, ja so nälga fustuda!" Siis tousis wannake ül-les, tööstis piibli wärrisewa kättega ülles ja ütles: „Oh Issand ja Jummal! anna mulle andeks, et ma so sanna rahha eest ärra annan! agga usk ei pea minnust lohkuma, eg-ga nurrisemist tousma mo sees so pühha nou